

om 18 Aar repræsentere en Kapital af 8 Millioner, saa der vil ikke være stor Forskel paa det, i hvert Fald slipper Staten billigere paa denne Maade. Dertil kommer, at hvis mit Regnestykke er rigtigt, behøve vi ikke de 9 Millioner, som skulle afskrives paa Indlaanene, i hvert Tilfælde ville de ikke behøves, før den Tid kommer, da Sparekassen skal betale de 5 Millioner, som nu laanes den af Bankerne, og selv om man ikke fuldstændig vil ophæve den Bestemmelse, at Indlaanene skulle nedskrives, mener jeg, at man kunde give sig god Tid. Der er tilstrækkelig Sikkerhed for Sparerne ved den Garanti, Staten giver, og det er en haard Omgang for alle de smaa Sparere at skulle miste 25 pCt. af deres Indskud. Dersom man bestemmer, at de ikke maa tage noget ud foreløbig uden mod at svare en Afskrivning paa det, de udtage det første Aar, af — lad os f. Eks. sige — 15 pCt. og saa hvert Aar 1 pCt. mindre af det, de tage ud, opmuntres de derved til at lade Beløbene blive staaende i den paa-tænkte første Afdeling, medens de med samme Glæde som tidligere kunne sætte deres Penge ind under fuld Garanti i den anden Afdeling. Dersom man træffer en saadan Bestemmelse om en dalende Afskrivning, vil der ikke i de første Aar blive saa stærkt Tilløb, og de fleste ville formodentlig lade Pengene staa, saa at Sparekassen beholdt i første Afdeling den Kapital, som nu repræsenterer denne. Jeg kan ikke indse andet, end at Sparekassen efterhaanden vilde blive fuldt solvent og i Stand til at tilfredsstille alle Fordringer uden at gaa til den foreslaaede store Nedskrivning. Det kan være, jeg regner fejl, men jeg synes, det er overflødigt at skrive af, naar man i Stedet for at give 4 Mill. Kr. straks beslutter sig til at give Tilskud af 240,000—250,000 Kr. om Aaret.

Jeg har søgt at regne saa godt som muligt, men det kan jo være, jeg ikke regner saa godt som Ministeren. Jeg henstiller i alt Fald til det Udvalg, som bliver nedsat, at tage mit Forslag under Overvejelse. Naturligvis vil det, selv om man gaar til den her foreslaaede Nedskrivning for Sparerne, være en Fordel for hele Befolkningen paa Sjælland, ja for hele Landet, at komme til en Afslutning af Sagen. Jeg vilde ønske, at det kunde ske meget snart, og at man vilde gaa saa vidt, at man sagde til Staten: Lad os tage et stort Laan i Udlandet, f. Eks. 20 Mill. Kr., og lad os, som det i Formiddags blev udtalt, at Lassen havde sagt, slaa en Ring

udenom Ulykkerne og saa være færdige. Hvis vi laante 20 Mill. Kr. og bragte alting paa Fode igen, vilde det være af stor Betydning for hele Erhvervslivet, saa at det Tab, Staten kom til at lide derved, vilde være forsvindende i Forhold til, at vi faa hævet den Ulykke, som alle disse Historier i Virkeligheden berede ikke blot Erhvervslivet indenfor vore egne Grænser, men ogsaa udadtil. Jeg tror, det vilde være til stor Nytte overfor Udlandet, om vi saa hurtigt som muligt kunde bringe disse Historier ud af Diskussionen, selv om Staten skulde tage et øjeblikkeligt større Tab derved.

Lars Jønsen: Jeg er glad ved den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), som først havde Ordet ved denne Sags Behandling, talte om Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og jeg skal ikke komme videre ind paa dette. Derimod har jeg Lyst til at sige et Par Ord om, hvordan det egentlig kunde gaa til, at Alberti kunde vinde et saadant Herredømme over os Sjællændere, at han kunde narre os saa skrækkeligt. Jeg vil gøre det, fordi jeg mener, at man i disse Dage paa en Maade skriver Albertis og Den sjællandske Bondestands Sparekasses Historie. Det første, jeg husker om ham, var, at han var Fa's Søn, og vi vidste om denne Fa's Søn, at han ikke var af større Værdi for os, vi havde en instinktmæssig Følelse af, at han skulde vi ikke have noget at bestille med. Men saa skete det, at Faderen efterhaanden blev gammel, og pludselig blev han meget gammel, og hvem der traadte til og hjalp ham, var Sønnen. Han mødte med Faderen paa Generalforsamlingen. Den gamle Mand var uhyre stiv, med sine hvide, stive Flipper omvundet af et hvidt Halstørklæde stod han og saa ud over Forsamlingen og holdt en Tale eller rettere mumlede en Tale, ingen vidste, hvad han sagde, men den unge Alberti havde i Beredskab et Manuskript, om det var et Referat af eller den hele Tale, ved jeg ikke, og den leverede han til Referenterne, og vi andre sad stille og hørte paa den gamle Mand, og jeg undrede mig ofte over det og tænkte: Hvad skal han dog egentlig her? Men jeg sagde saa saadant noget til mig selv: Han er vel ikke til at holde herfra. Og saa er unge Alberti den pæne Søn, der følger Faderen herud. Men nu ved jeg nok, hvad han skulde. Han skulde vise ham frem: Her kunne I se, hvad den gamle dur til; det er mig, I maa